

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 80 • nummer 7 • juli 2025*

INHOUD

<i>Christus komt! (gedicht)</i>	<i>149</i>
<i>De Naam boven alle namen (19)</i>	<i>150</i>
<i>Het koninkrijk van God (7)</i>	<i>154</i>
<i>De wet, de zonde en het nieuwe leven (3, slot)</i>	<i>156</i>
<i>God is liefde (3)</i>	<i>162</i>
<i>De afsluitende taferelen van Maleachi en Judas (2, slot)</i>	<i>166</i>
<i>'Ik heb gezondigd' (1)</i>	<i>167</i>
<i>Tevreden in Hem</i>	<i>171</i>
<i>Woont de Heilige Geest in alle gelovigen?</i>	<i>172</i>

Veel gestelde vragen

door M. Hardt

Acht vragenseries met antwoorden die een kernachtige uitleg geven over de basis van het Christelijke geloof. Geschikt voor Bijbelstudie, zowel individueel als in groepen.

De vragen hebben betrekking op:

- De Heere Jezus - Zijn Persoon
- De Heere Jezus - Zijn lijden
- De Heere Jezus - Zijn ambten
- De Heere Jezus - Zijn terugkomst
- Het Evangelie van verlossing - Rechtvaardiging van zonden
- Het Evangelie van verlossing - Bevrijding van de macht van de zonde
- De Gemeente vandaag
- De inspiratie van de Bijbel

Bestelcode: 2992

Aantal pagina's: 105

Prijs: € 7,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood-hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Christus komt!

Christus komt! Uit deze wereld
vol van zond' gaan wij naar Huis.
Alles wat ons hier terneerdrukt,
blijft op aard'. Wij zijn dan Thuis!

Christus komt! Hij brengt een blijdschap
die niet voor te stellen is.
't Is de blijdschap van de hemel,
zonder ziekte, pijn, gemis.

Christus komt! Hem te ontmoeten!
Hem zoals Hij is, te zien!
Eeuwig zullen wij Hem eren
en Hem dankbaar hulde biên.

Christus komt! Dan wordt van 't lijden
van Zijn ziel de vrucht geoogst.
Eeuwig wordt Hem de aanbidding,
dank en eer gebracht op 't hoogst!

F. Ulrich

De Naam boven alle namen (19)

Dit vereist nadere uitleg. We mogen niet vergeten dat onze gezegende Heere Zich volkomen met de Zijnen vereenzelvigt en dat Zijn Naam op hen gelegd is en het hun is toevertrouwd om die te dragen en Zijn eer te handhaven voor de mensen. Het ontvangen van een gelovige in de Naam van Christus is daarom het ontvangen van Christus Zelf en Christus ontvangen is Hem ontvangen Die Hem gezonden heeft. God wordt zo vereenzelvigd met Christus (we zullen het nu niet hebben over Hun wezenlijke eenheid) en Christus maakt Zichzelf één met de Zijnen. Als we nu naar de andere kant kijken, zal onmiddellijk duidelijk zijn dat alle dienst aan de Zijnen liefde is die betoond is tot Zijn Naam.

Hij heeft dat Zelf verklaard in de altijd gedenkwaardige woorden: 'Voor zoveel u het gedaan hebt aan één van de geringsten van deze broeders van Mij, hebt u het Mij gedaan' (Matth. 25:40). Zo kon Hij, in een nog diepere zin, ook tegen iemand die de bittere en meedogenloze vijand van de Zijnen was geweest, zeggen: 'Waarom vervolg je Mij?' (Hand. 9:4). Wat een geweldige bemoediging om er altijd aan te denken dat de Heere datgene wat aan Zijn heiligen is gedaan, beschouwt als gedaan aan Hemzelf! En hierin ligt ook het geheim van alle ware dienst onder de Zijnen. Als ons dienen op hen gericht is, zal het – hoezeer het hun ook ten goede mag komen – geen dienst zijn die de Heere kan prijzen. In zo'n geval is er mogelijk wel sprake van broederlijke liefde, of in elk geval de schijn daarvan, maar datgene wat er de Goddelijke bron van behoort te zijn – Christus Zelf – ontbreekt. Het vervuld zijn met deze waarheid brengt onvermoeibare en onophoudelijke toewijding teweeg.

Een ander voorbeeld vinden we in Mattheüs 18. We lezen de hele passage: 'Nogmaals zeg Ik u: als twee van u overeenstemmen

op de aarde over de een of andere zaak die zij zouden begeren, zij zal hun gegeven worden door Mijn Vader, Die in de hemelen is. Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen' (vs. 19-20). De oorspronkelijke woorden hier zijn ook *epi* (tot) en *onoma* (naam); dus juist vertaald: 'vergaderd tot Mijn Naam'. Om het gezegende onderwijs van deze verzen te begrijpen, moet men in gedachten houden dat dit hoofdstuk 'Christus veronderstelt als verworpen en afwezig en de heerlijkheid van Mattheüs 17 als nog niet gekomen'. Het laat Mattheüs 17 terzijde liggen en sluit aan op Mattheüs 16.

De reden hiervan is dat het de twee onderwerpen behandelt die in hoofdstuk 16 worden geïntroduceerd: de Gemeente en het Koninkrijk, die de plaats van Christus op aarde behoren in te nemen tijdens de periode van Zijn afwezigheid en Zijn zitten aan de rechterhand van God, waar Hij zal blijven totdat al Zijn vijanden gemaakt zijn tot een voetbank voor Zijn voeten (Ps. 110:1).

Ik wil er ook graag op wijzen dat in verband met de vermelding van de Gemeente in dit hoofdstuk, er een voorziening is getroffen voor drie zaken: ten eerste, het probleem van het zondigen tegen een broeder; ten tweede, het toepassen van tucht door

de gemeente, binden en ontbinden, met Goddelijke bekrachtiging wanneer het gedaan wordt in overeenstemming met God; en ten derde, waar het ons in dit artikel voornamelijk om gaat, de voorwaarde van overwinnend gebed.

Het zal de lezer zijn opgevallen dat vers 19 er nog een instructie aan toevoegt, zoals blijkt uit de woorden: 'Nogmaals zeg Ik u', hoewel we er niet aan kunnen twifelen dat het gezelschap, de 'twee van u' of de 'twee of drie', verbonden is met de gemeente in vers 17. Deze toevoeging onderwijst ons allereerst dat er overeenstemming moet zijn bij het bidden; en dan gaat het hier niet allereerst over iets wat de Gemeente betreft - behalve dat er wordt gewezen op de wonderbaarlijke genade die de aanwezigheid en eenheid van de Heere in het gebed verbindt met elke twee of drie die vergaderd zijn tot Zijn Naam.

Dus het begrijpen hiervan hangt af, zoals we zullen beseffen, van wat er bedoeld is met het zo vergaderd zijn. In het algemeen gesproken kan gezegd worden dat het essentiële punt is dat als 'Naam' de waarheid uitdrukt van de Persoon, de Heere Zelf het Middelpunt en Voorwerp van de samenkomst moet zijn. Maar dan moet ook bedacht worden dat Zijn volledige Naam in deze relatie 'Heere Jezus Christus' is. Zijn Naam, als zodanig, spreekt daarom van Zijn gezag, Zijn Persoon en Zijn werk. De samenkomst moet dus zijn onder, en onderworpen aan, Zijn gezag en de waarheden van Zijn Persoon en werk moeten gehandhaafd worden.

Dat de Heilige Geest de kracht is van het samenkomen blijkt duidelijk uit het feit **dat Hij hier is om Christus te verheerlijken** en daarom kan Hij geen enkele vergadering bekrachtigen waar niet de suprematie van Christus wordt erkend, of waar onverschilligheid heerst voor de heerlijkheden van Zijn Persoon, of voor het karakter van de verzoening die Hij bewerkt heeft aan het kruis. Ieder gezelschap dat er aanspraak op maakt vergaderd te zijn tot Zijn Naam, moet dus deze toetsen doorstaan.

Dit is de voorwaarde die de Heere Zelf aan Zijn eigen aanwezigheid stelt: 'Want waar twee of drie vergaderd zijn in [of: tot] Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen'. Er staat zelfs niet: daar zal Ik in het midden zijn, maar: daar ben Ik in het midden. Hieruit leren we dat het op deze manier vergaderd zijn – tot Zijn Naam – Zijn aanwezigheid garandeert. Het besef hiervan kan afhangen van de toestand van de ziel, zoals dat ook behoort te zijn, maar de aanwezigheid van de Heere is een feit dat verbonden is met het voldoen aan een voorwaarde. Wat een genade! En wat een bron van zegen en kracht te midden van de Zijnen.

Er wordt ons hier inderdaad een voorbeeld van gegeven, want Hij zegt ons dat Hijzelf – aanwezig in het midden van Zijn heiligen die op deze manier vergaderd zijn – de kracht is om overeenstemming in het gebed te bewerken en Hij geeft ons de verzekering dat ieder gebed dat hieraan voldoet, verhoord zal worden door de Vader. **Hoe belangrijk is het dan dat we ons hart onderzoeken wat betreft het karakter van onze samenkomsten.** En wat roept dit ons ertoe op om persoonlijk de toestand van onze eigen ziel te onderzoeken, ook als wij werkelijk vergaderd zijn tot Zijn Naam. Een van de strikken van de satan is dat hij ons hierin laat verslappen. Om dit te vermijden, moeten we voortdurend Gods aangezicht zoeken, met het verlangen om alles, zowel wat onszelf als wat onze verbindingen betreft, in het licht van Zijn aanwezigheid te brengen en om alles te toetsen aan Zijn onfeilbare Woord.

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Het koninkrijk van God (7)

7 De sleutels van het Koninkrijk der hemelen en de doop

In Mattheüs 16:13-20 spreekt de Heere over belangrijke dingen. Hij zegt allereerst dat Simon, de zoon van Jona, voortaan 'Petrus' (= rots) zal heten. Hij, de zo vurige maar ook zo zwakke Simon, zou binnen de Gemeente die de Heere op Zichzelf, de Zoon van de levende God, de eeuwige Rots, zou bouwen, een levende steen zijn (zie 1 Petr. 2:5), die met vele anderen samen het geestelijke huis zou vormen.

Als we de Gemeente van God zien, is hier de Heere Jezus Christus de Bouwer en Petrus is 'maar' een steen. Wanneer het echter om het Koninkrijk der hemelen gaat, kreeg Petrus door deze opdracht van de Heere een heel belangrijke plaats.

De Koning was verworpen, daarom moest het Koninkrijk in een bijzondere vorm ontstaan. Toch had Hij de sleutels van het Koninkrijk der hemelen in Zijn hand, dat wil zeggen: Hij had er het gezag over. Deze sleutel wilde Hij toevertrouwen aan Petrus, die, wanneer de Heere de aarde verlaten had, eerst voor de Joden en daarna voor de heidenen de deur naar het Koninkrijk zou openen. Hij zou ook gezag uitoefenen in dit Koninkrijk, dat de Heere aan hem overdroeg.

In hoofdstuk 28 zien we de Heere samen met Zijn discipelen op de berg in Galilea. Al eerder lezen we in hoofdstuk 5:1 en 17 over een berg, wanneer het om belangrijke gebeurtenissen met betrekking tot het Koninkrijk gaat. Hier zei de Koning tegen de discipelen: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde' (Matth. 28:18). Daarna gaf Hij hun de opdracht om alle volken tot Zijn discipelen te maken. Op deze manier komt men in het Koninkrijk en in het Huis van God.

Twee dingen zijn daarvoor noodzakelijk. Het wezenlijke kenmerk van een discipel is het aannemen van Gods Woord. Bovendien wordt hier een uiterlijk kenmerk genoemd, dat aangeeft onder wiens gezag de discipel gekomen is. Ieder die het Evangelie aanneemt, moet in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest gedoopt worden. Omdat nu het Koninkrijk in de Persoon van de Koning gekomen is, is de drie-enige God volkomen geopenbaard en dit is de weg om op aarde tot Hem te komen. Hier hebben we de sleutel van het Koninkrijk der hemelen, het gezag over de uiterlijke toelating tot het Koninkrijk.

Als iemand dus op aarde een discipel van de Heere wil worden en zich onder het gezag van de Koning wil stellen, moet hij gedoopt worden. De Samaritanen werden gedoopt, toen ze in het Evangelie van het Koninkrijk van God en in de Naam van Jezus Christus geloofden (Hand. 8:12). In de praktijk vond de doop meestal plaats in de Naam van Jezus Christus (Hand. 2:38; 10:48; 19:5), dat wil zeggen van de verworpen en gestorven en uit de dood opgewekte Heere (zie Rom. 6:3-5).

De doop is het uiterlijke, openbare teken van de betekenis en het doel van de dood van Christus; door de doop erkent men dat alleen in de dood van Christus vergeving en leven te vinden is. Simon de tovenaarskoning was gedoopt, hoewel hij 'part noch deel in deze zaak' had (Hand. 8:21).

De doop scheidt ons af van de wereld, de invloedssfeer van de satan, en verbindt ons hier op aarde met een gestorven, maar door de heerlijkheid van de Vader opgewekte Christus, 'opdat (niet: omdat) wij in nieuwigheid des levens zouden wandelen' (Rom. 6:4). Zo worden wij door de doop met Christus bekleed (Gal. 3:27); geestelijk gebeurt dit door het geloof (Rom. 13:14; Ef. 4:24; Kol. 3:9).

De vaker in Handelingen voorkomende gedachte van het afwassen of de vergeving van zonden door de doop, die veel mensen moeilijkheden oplevert of die verkeerd begrepen wordt, wordt ook voor ons begrijpelijk als we bedenken dat de doop alleen van belang is voor onze plaats op aarde. De vergeving respectievelijk het afwassen heeft geen betrekking op de eeuwigheid – die krijgt men door het geloof – maar op de aarde (Hand. 2:38; 22:16; zie Joh. 20:23).

Het gebruik van de sleutels van het Koninkrijk der hemelen in de praktijk vinden we in Handelingen 2:40-41 bij de Joden en in hoofdstuk 10:47-48 bij de heidenen en wel door prediking en doop. De doop staat nauw in verbinding met het Koninkrijk der hemelen en met het Huis van God, wat door de twaalf verkondigd werd. Paulus, aan wie het beheer van de verborgenheid van de Gemeente toevertrouwd was, zegt: 'Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen' (1 Kor. 1:17; zie Rom. 16:25-26; Ef. 1:13).

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

De wet, de zonde en het nieuwe leven (3, slot)

Romeinen 7

8. Waarom draait hij rond in cirkeltjes?

Je vraagt je af waarom er zoveel herhaling lijkt te zijn in dit gedeelte.¹ Herhaalt de mens zichzelf alleen maar om de ernst van de situatie te benadrukken? Dat zou te kortzichtig zijn. De mens beschrijft drie fasen in dit gedeelte. In elk van deze fasen benoemt hij eerst een realisatie, vervolgens legt hij uit hoe hij die in zijn leven ervaart en ten derde laat hij het resultaat zien. Daarbij kijkt

¹ Vergelijk vers 15 met de verzen 19 en 21 en vers 17 met vers 19.

hij steeds dieper en leert hij steeds beter onderscheid te maken tussen zichzelf en de zonde. In het begin zegt hij dat hij – als hele persoon – vleeselijk is (vs. 14). Dan realiseert hij zich dat er een verschil is tussen hem (de vernieuwde en verantwoordelijke mens) en de zonde die in hem woont (vs. 17). Ten slotte erkent hij dat er twee tegengestelde wetten in hem werkzaam zijn: de wet van zijn verstand en de wet van de zonde (vs. 22-23).

We kunnen deze drie fasen vergelijken met een man die zichzelf uit een moeras probeert te bevrijden. Hij probeert van alles, maar niets helpt. Toch begrijpt hij bij elke poging beter hoe hij zichzelf *niet* kan bevrijden. Uiteindelijk realiseert hij zich dat hij zichzelf helemaal niet kan bevrijden.

De eerste fase (vs. 14-16)

- In deze fase realiseert hij zich dat de wet geestelijk is. Ze is door God gegeven en bevat niet alleen uiterlijke voorschriften, maar veroordeelt ook het kwaad in het hart. Tegelijk zegt hij dat hij vleeselijk is.² De wet is geestelijk, maar hij handelt er volledig tegenin. Bovendien ziet hij de zonde als een slaanmeester ('verkocht onder de zonde').
- Hij rechtvaardigt dit door te zeggen dat hij niet doet wat hij wil (wat de wet hem oproept om te doen), maar wat hij haat (wat de wet veroordeelt).
- Het resultaat is dat hij het eens is met de wet. Hij wil de wet doen, maar hij doet het niet en doet juist het tegenovergestelde. Wanneer de wet hem dan veroordeelt, stemt hij ermee in. In deze fase zegt hij dat hij als hele persoon vleeselijk is. Hij ziet de zonde als een slaaf buiten zichzelf. Hij maakt nog geen onderscheid tussen de twee naturen in zichzelf.

² Dit is te onderscheiden van 'in het vlees' (Rom. 7:5), waar het gaat over de positie van een ongelovige. Het is ook te onderscheiden van 'vleeselijk' in 1 Korinthe 3:1-2, dat naar een praktische toestand verwijst die gekenmerkt wordt door het vlees. In Romeinen 7:14 denkt deze gelovige dat hij God moet behagen door de wet en door eigen kracht. Maar hij beseft nog niet in geloof dat hij in Christus voor God staat (verg. Rom. 8:1).

De tweede fase (vs. 17-20)

- Hier komt hij tot het belangrijke besef dat de zonde die in hem woont, te onderscheiden is van zijn 'ik' en dat het de zonde is die het kwaad bewerkt. Zijn 'ik' is de vernieuwde persoon³ die geïdentificeerd is met het nieuwe leven en verantwoordelijk is voor het handelen in overeenstemming met dat nieuwe leven. Hij identificeert zich dus niet langer met de zonde, maar onderscheidt zich ervan. En hij erkent nog meer: het is niet alleen het kwaad dat in hem woont, in zijn vlees (d.w.z. in wat hij van nature is) woont helemaal niets goeds.
- Hij rechtvaardigt dit door het feit dat hij niets goeds doet (hoewel de wil er wel is), maar kwaad (hoewel hij het niet wil).
- Het resultaat in vers 20 is een bijna letterlijke herhaling van vers 17: hij weet dat de zonde kwaad in hem doet, maar dit besef alleen verandert niets aan het feit.

Nu heeft hij nog meer over zichzelf geleerd. Hij vindt zonde in zichzelf, die te onderscheiden is van zijn vernieuwde mens, en niets goeds in zijn vlees.

³ Wat helpt bij het onderscheid tussen de oude mens, het nieuwe leven en ons vernieuwde ik, is Galaten 2:19-20 te lezen (zie 'Leben - durch Glauben an den Sohn Gottes', Christian Briem (Ermunterung + Ermahnung, jg. 1996, blz. 308).

De laatste fase (vs. 21-24a)

- Het besef is dat er een wetmatigheid in hem is: hoe graag hij ook wil doen wat goed is, het kwaad is altijd in hem aanwezig. Laten we denken aan de man in het moeras: hoe graag hij er ook uit wil, hij zinkt steeds weer weg.
- Hij rechtvaardigt dit door het feit dat hij, hoewel hij de wet van God (de wet van de Sinaï) heeft ontvangen, de innerlijke strijd tegen de andere wet⁴ verliest en dus moet doen wat de zonde wil (hij is in gevangenschap) en niet wat in zijn geest is.
- Het resultaat is uiterste wanhoop: 'Ik ellendig mens!' In deze fase realiseert hij zich dat de twee naturen niet alleen in hem zijn, maar dat hun wetten tegen elkaar strijden in zijn ledematen – en helaas wint het kwaad. Hij herhaalt zichzelf niet simpelweg, maar doorloopt verschillende fasen met toenemend besef. Daardoor leert hij steeds meer hoe hopeloos zijn strijd tegen de zonde is.

9. Wanneer leert hij over bevrijding?

Op geen enkel moment in dit hoofdstuk ervaart deze persoon wat bevrijding betekent. Hij blijft tot het einde toe in het moeras hangen. Pas het volgende hoofdstuk laat zien hoe bevrijding van de macht van de zonde echt ervaren wordt. Maar nadat hij zich al zijn ellende heeft gerealiseerd, komt hij tot een cruciale vraag: 'Wie zal mij verlossen?' Uiteindelijk begrijpt hij dat hij iemand anders nodig heeft om uit het slijk getrokken te worden. De vraag om een redder blijft niet lang onbeantwoord: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere!' (vs. 25). Ook al heeft hij de heerlijke waarheid van bevrijding op dit punt nog niet begrepen, hij heeft al wel begrepen dat hij Christus als Redder nodig heeft.

⁴ In de verzen 21-24 komt het woord 'wet' vijf keer voor. Alleen in vers 22 wordt de wet van Sinaï bedoeld. Voor de rest verwijst het naar wetten of krachten, bijv. de wet van de zwaartekracht. De vier regelmatigheden kunnen als volgt worden onderscheiden. De regelmaat in vers 21 en de andere wet (vs. 23) zijn hetzelfde. Hij wil wat goed is, maar doet toch herhaaldelijk wat verkeerd is. De wet van zijn verstand is het principe dat de nieuwe natuur altijd de wil van God wil doen. De wet van de zonde is het principe dat de oude natuur altijd wil zondigen.

Nergens in Romeinen 7:14-25 leert deze man over bevrijding uit de macht van de zonde, maar hij begrijpt dat hij Christus als Redder nodig heeft. De feitelijke bevrijding wordt ons gepresenteerd in hoofdstuk 8. Vooral de eerste drie verzen bevatten grote gedachten. Aan de ene kant zijn ze een samenvatting van de hoofdstukken 5:12-7:25. Aan de andere kant kunnen ze ook gekoppeld worden aan de drie fasen die hierboven genoemd zijn en laten ze zien hoe we uit de staat van de mens in Romeinen 7 kunnen komen.

In de **eerste fase** lag de nadruk op de wet (hoofdst. 7:14-16). Deze veroordeelt de mensen en hij stemt ermee in. Maar in hoofdstuk 8:1 staat: 'Dus is er nu geen veroordeling voor hen'. Bovendien had de mens zichzelf beschreven als 'vleselijk'. Nu staat er dat we 'in Christus Jezus' zijn. We staan voor God in Christus Jezus. Dit betekent dat God ons ziet in de persoon van de verheerlijkte Heere. Om uit de toestand van Romeinen 7 te komen, moeten we accepteren hoe God ons ziet: we zijn niet langer in het vlees, maar in Christus. Dit betekent ook dat we Gods gunst niet hoeven te verdienen of dat überhaupt kunnen – bijvoorbeeld door een trouw leven te leiden. We zijn al onder de genade (verg. hoofdst. 5:2).

In de **tweede fase** lag de focus op de inwonende zonde (hoofdst. 7:17-20). Die volbrengt de zonden in de mens. In hoofdstuk 8:3 leren we dat de zonde in het vlees werd veroordeeld. Dit gebeurde in die donkere uren toen Christus voor ons tot zonde werd gemaakt (2 Kor. 5:21). De zonde is er nog steeds, maar is veroordeeld volgens God. **Het is onbegrijpelijk wat God voor ons heeft gedaan door Zijn eigen Zoon niet te sparen, maar Hem voor ons over te geven aan een vreselijke dood** (hoofdst. 8:32). Met het oog op de zonde die nog in ons is, moeten we in geloof aanvaarden dat die al veroordeeld is. Daarom zijn we niet langer veroordeeld.

In de **derde fase** leken de wetten in het bijzonder voor de mens te gelden. De wet van de zonde (d.w.z. de dwang om de impulsen van de oude natuur te volgen) had steeds weer de overhand (hoofdst. 7:21-24a). In hoofdstuk 8:2 leren we dat we niet alleen nieuw leven hebben, maar dat we met de Heilige Geest, de 'Geest van het leven in Christus Jezus', ook de kracht hebben om bevrijd te leven. De wetmatigheid of kracht die daarmee verbonden is, is veel sterker dan die van de zonde. We zijn nu bevrijd van de wet van zonde en dood. We kunnen nog steeds zondigen, maar dat hoeft niet meer. De Heilige Geest, Die in ons woont, geeft ons de kracht om dat te doen. Om bevrijd te kunnen leven, moeten we ophouden met proberen God in eigen kracht te behagen. Dan is de weg vrij voor de kracht van de Geest, Die ons helpt om niet met onszelf bezig te zijn, maar met Christus. Zo ellendig als de persoon in Romeinen 7 zich voelde, zo gelukkig kunnen kinderen van God die bevrijding ervaren in hoofdstuk 8, zijn.

Conclusie

Dit gedeelte in Romeinen 7 is niet gemakkelijk, maar met de hulp van de Heere is het mogelijk om het beter te begrijpen. Dan kunnen we veel van deze passage leren. Heel praktisch bijvoorbeeld, hoe belangrijk het is om de leer van het Nieuwe Testament te bestuderen en goed te begrijpen dat we onszelf niet kunnen bevrijden van de macht van de zonde door regels en wetten te houden en dat we helemaal niets kunnen doen in eigen kracht, zonder de Heere Jezus. Al met al wordt de genade van God groot en verandert een ellendig mens in een dankbaar en gelukkig mens. Dit is wat onze God en Vader ook in ons tot stand wil brengen. Hem zij lof hiervoor!

Mario Wolff

God is liefde (3)

Zoals we al hadden gezien: de grote Schepper van het heelal werd Mens om ons te redden. Hij werd geboren in vernedering en dat deed Hij omdat Hij mij liefhad en mij wilde redden! Hij heeft hier 33 jaar op aarde geleefd om naar het kruis te gaan, om Zijn wonderbare werk daar te volbrengen. Maar dat niet alleen. 'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem verklaard.' Hij heeft in deze 33 jaren God geopenbaard aan ons, want Hij is de Logos, het Woord. Hij heeft Hem geopenbaard zoals Hij Hem alleen kende.

Maar nu geldt: ook wij kennen de Vader; wij kennen God nu ook! Natuurlijk kan onze kennis niet vergeleken worden met die van Hem Die in eeuwigheid in de schoot van de Vader is. Wij weten wat met die uitdrukking bedoeld wordt: aan Zijn hart, Hij Die in eeuwigheid de heerlijkheid van de Vader heeft gezien en genoten, Die het Voorwerp was van al Zijn liefde, de liefde van de Vader voor Zijn unieke Zoon. **En die Zoon is naar de aarde gekomen.** Niet alleen was het *Zijn* wil, maar het was de wil van de drie-enige God.

Hij kon ons als kleine schepselen in gerechtigheid alleen maar voor de hel bestemmen, maar Hij wilde ons tóch het hoogste geven wat Hij had. Zeker, er waren machtige engelen, die ook geschapen waren vóór de aarde er was, zoals we in Job 38:7 zien, engelen die zo krachtig waren dat één engel 185.000 soldaten in één nacht ter dood bracht (2 Kon. 19:35). Maar aan die engelen heeft Hij Zich niet geopenbaard. En over hen staat er niet dat Hij hen liefhad en Zichzelf voor hen gaf. Zeker, de engelen zijn machtige dienaren, die wachten op Zijn bevel om te doen wat Hij wenst. En de drie-enige God heeft de engelen bevolen om Hem, de Zoon, te aanbidden (Hebr. 1:6,7,14). Maar zij hebben God

nooit gezien, tot dat ogenblik toen de Heere Jezus als een kleine Baby in de kribbe lag: 'God is geopenbaard in het vlees ... gezien door de engelen' (1 Tim. 3:16). Voor het eerst zagen ze hun Schepper. Maar Hij was niet gekomen om God aan de engelen te openbaren. Hij was gekomen om God aan *ons* te openbaren en wel zoals alleen Hij Hem kende: als de Vader, de eeuwige Vader, in al de openbaring van de liefde die Hij in eeuwigheid genoten had en om ons die plaats te geven. En dat zien we hier in Johannes 3:16.

Eerst lezen we in vers 14 dat Hij moest sterven. Zoals Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zo móet de Mensenzoon verhoogd worden. Moet? Is er een *moeten* voor de Schepper van hemel en aarde? Is er een *moeten* voor Hem, de oppermachtige God, de almachtige God? Nee, er was geen *moeten*, tot op het ogenblik dat Hij hier op aarde kwam. Maar toen Hij hier op aarde kwam en de Mensenzoon geworden was, toen *moest* Hij naar het kruis gaan, want dat was verbonden met Zijn werk als Mensenzoon. Hij nam die plaats in, waar Hij moest sterven op het kruis. Een zoon erft de schulden van zijn vader; hij moet ze betalen. Dit wordt (of tenminste: dit werd) ook door de Nederlandse wet en in de meeste landen voorgeschreven.

Maar het was in elk geval naar Gods gedachten. **Toen de Zoon vrijwillig de plaats van Mensenzoon innam, betekende dat dat Hij naar het kruis moest gaan.** Toen Hij naar deze aarde kwam, wist Hij dat het Zijn deel zou zijn om te sterven aan het kruis, beladen met mijn zonden en de zonden van allen die Hem zouden aannemen. Hij wist wie dat zouden zijn, want Hij is de Alwetende. En Hij *ging* naar het kruis en heeft al die miljoenen zonden die ik gedaan heb, in Zijn lichaam gedragen. 1 Petrus 2:24 zegt het: 'Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout'.

Als er mensen zijn die zich op dit ogenblik bekeren en hun zonden en schuld voor God belijden en Zijn Zoon aannemen, dan mogen

zij weten: Hij heeft ook mijn zonden gedragen. Maar Hij heeft ze alleen gedragen voor hen van wie Hij, de Alwetende, wist dat ze Hem zouden aannemen, niet van anderen. 'Opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' Bent u nog niet bekeerd, hebt u nog niet uw zonde en schuld voor God beleden en de Heere Jezus nog niet in geloof aangenomen? **Zou u dan nu niet gaan naar de Heere Jezus?** Nu het nog de tijd van genade is? Zou u zo'n liefde durven afwijzen? De liefde van de eeuwige God, de Schepper, Die Mens wilde worden en Zichzelf overgaf om ons te redden van het eeuwige verderf en daarom het oordeel in Zijn lichaam droeg?

De Mensenzoon moest verhoogd worden; daarom kwam Hij op aarde om voor ons te sterven, opdat wij niet geoordeeld zouden worden. 'Opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren zou gaan, maar eeuwig leven heeft.' Dat was de wil van God. Ja: zó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft niet naar het eeuwige verderf zou gaan, maar eeuwig leven zou hebben. Weet u wat eeuwig leven is? U zult zeggen: leven dat nooit ophoudt, en dat is waar. Maar als dat de volle betekenis was, zou ieder mens eeuwig leven hebben. In Genesis 2 vinden we hoe de mens geschapen werd. God bouwde zijn lichaam uit het stof van

de aarde en blies toen de adem van het leven in hem. Zó werd de mens een levende ziel. En de adem van de eeuwige God kan niet sterven! Zo zal geen mens ooit ophouden te bestaan, of in de hemel, of in de hel! Zijn lichaam is sterfelijk, maar zijn ziel en geest zijn onsterfelijk en zullen altijd blijven bestaan.

Maar *eeuwig leven* is iets heel anders. Dat heeft niet alleen geen einde, maar ook geen begin! Dat kan dus alleen het leven van

God zijn en de Schrift zegt ons dat ook. In 1 Johannes 5:20 lezen we: 'Wij weten dat de Zoon van God gekomen is en ons het verstand gegeven heeft, opdat wij de Waarachtige kennen; en wij zijn in de Waarachtige, in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God en [het] eeuwige leven'.

Hier wordt dus uitdrukkelijk gezegd dat de Heere Jezus Christus de waarachtige God en het eeuwige leven is. En Hij is voor ons gestorven, opdat wij *Hemzelf* als ons leven zouden krijgen. En precies zo kunnen we zeggen dat de drie-enige God Hem heeft gegeven, opdat ieder die in de Zoon gelooft, Hemzelf zou ontvangen als zijn leven, een leven dat geen begin gehad heeft en geen einde zal hebben. Wat een wonderbaar leven moet dat zijn: het leven van de eeuwige God Zelf, van die God Die liefde is, van die God Die licht is en in Wie in het geheel geen duisternis is, zoals 1 Johannes 1:5 ons zegt. Dat is het leven geworden van ieder die in het geloof de Heere Jezus heeft aangenomen, nadat hij bekeerd is en zijn zonde en schuld voor God beleden heeft. Daarvoor is de Heere Jezus naar het kruis gegaan, omdat dat de enige weg was waarop dit bereikt kon worden. Daarom heeft de drie-enige God Zijn Zoon gegeven, opdat wij dat leven zouden krijgen!

Hebt u er weleens over nagedacht wat dat wil zeggen? Daar zien we de eeuwige, alomtegenwoordige, almachtige God, Die door alleen Zijn woord tot stand bracht wat alle mensen samen in hun hele leven nooit werkelijk kunnen leren kennen. Generaties lang zijn de geleerden bezig de aarde te onderzoeken, de sterren te onderzoeken en ze komen niet tot het einde. Ze denken dat er nog veel meer sterren zijn dan ze nu weten en ze weten al dat er miljarden keer miljarden sterren zijn. De Heere Jezus heeft ze geschapen door Zijn woord (Joh. 1:3; Kol. 1:16). En deze Schep-
per is *mijn leven* geworden!

(Wordt vervolgd).

H.L. Heijkoop

De afsluitende taferelen van Maleachi en Judas (2, slot)

'[Ik ben] genoodzaakt u te schrijven en te vermanen om te strijden voor het geloof, dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Want bepaalde mensen zijn binnengeslopen (...) goddelozen, die de genade van onze God veranderen in losbandigheid en onze enige Meester en Heere, Jezus Christus, verloochenen' (Judas 1:3-4).

In Judas vinden we een nog ontstellender tafereel van verderf en afval dan bij de profeet Maleachi.

Judas. De apostel voelde zich genoodzaakt om onze ziel te versterken tegen de dwaling en het kwaad die de fundamenten van het geloof bedreigen, want het veranderen van de genade van God in losbandigheid en het verloochenen van de Heere zijn veel erger dan wat we ook maar in Maleachi vinden.

Bij het strijden voor het geloof worden we aangespoord tot vier dingen (vs. 20-21), namelijk: 'opbouwen', 'bidden', 'bewaren' en 'verwachten'. Er is geen enkele ware Christen die niet een of alle aspecten van de dienst kan vervullen; ieder heeft zelfs de verantwoordelijkheid om dat te doen. We kunnen onszelf opbouwen op ons allerheiligst geloof; we kunnen bidden in de Heilige Geest; we kunnen onszelf bewaren in de liefde van God en terwijl we dit alles doen, kunnen we de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus verwachten.

De verantwoordelijkheid van het Christelijk overblijfsel reikt verder dan de omvang van de eigen kring (vs. 22-23). Ze moeten vol liefde kijken en een helpende hand uitstrekken naar de kostbare zielen te midden van de ontstellende ruïnes van de Christenheid. Naar 'sommigen' moet met teder medelijden worden

omgezien; 'anderen' moeten in vrees gered worden, willen we niet zelf betrokken raken in hun verontreiniging.

We lezen in deze brief veel over 'vallen': Israël valt, engelen vallen, steden vallen. Maar, God zij geloofd, er is Eén Die ons voor vallen kan behoeden en aan Zijn heilige bewaring zijn wij toevertrouwd (vs. 24).

C.H. Mackintosh

'Ik heb gezondigd' (1)

Hoe belangrijk is het als een zondaar tot het inzicht komt dat hij gezondigd heeft! Je kunt alleen maar blij zijn als iemand dat zegt. Toch? Dat beeld moeten we wel een beetje nuanceren, want Gods Woord laat zien dat die woorden lang niet altijd gepaard gaan met berouw, zelfoordeel en bekering. Voor zover ik heb kunnen nagaan, zijn er in de Schrift acht personen die hebben gezegd: 'Ik heb gezondigd!'

David

De eerste persoon is een positief en reëel voorbeeld: koning David. Hij spreekt deze woorden uit in 2 Samuel 12:13, na zijn zonde met Bathséba en tegen Uria. Hij voegt er zelfs aan toe: 'tegen de HEERE', waarmee hij duidelijk maakte te beseffen dat elke zonde niet alleen een zonde is tegen je naaste, maar allereerst en bovenal tegen de heilige God.

Wat waren dan Davids zonden die hij erkende en beleed? Een hele aaneenschakeling van onreinheden, nalatigheden en zonden. Het begon met luiheid: toen het leger de strijd in ging, bleef hij thuis, lag hij de hele dag op bed, stond hij 's avonds pas op, ging hij naar het dakterras en toen zag hij Bathséba, die zich

waste in een huis in de buurt van het paleis. Thuisblijven in het heetst van de strijd is beslist een zonde.

Hij kon er vervolgens op zichzelf niets aan doen dat Bathséba daar aan het baden was – maar dat hij bleef kijken, de begeerte van zijn ogen volgde en haar liet roepen, waren stuk voor stuk zondige stappen die onvermijdelijk leidden tot zijn val in hoererij. De vleselijke, seksuele begeerte werd hem de baas en leidde tot de zonde van overspel.

Vervolgens kwam er het leugenachtige gedrag naar Uria toe. Stel je voor dat Bathséba zwanger was, dan moest toch elke schijn worden voorkomen dat ze van iemand anders dan van Uria zwanger was, dus die móest thuiskomen. Maar Uria had een groot plichtsbesef en weigerde binnenshuis te slapen: hoe zou hij zich kunnen ontspannen en verblijden met zijn vrouw, terwijl zijn kameraden vielen in de strijd?! Uria was van oorsprong een heiden, een Hethiet – maar hij had blijkbaar de God van Israël leren kennen. En dat niet alleen: hij leidde ook een voorbeeldig leven. David kon daardoor alleen maar het schaamrood op de kaken krijgen. Maar helaas ... toen de leugenachtigheid van David het niet voor elkaar kreeg om Uria te laten slapen met Bathséba, viel

hij nóg dieper: hij schreef een brief aan zijn generaal Joab aan het front met het verzoek Uria vooraan te plaatsen in de strijd, zodat hij zou vallen. En met zijn dichtgeschroeide geweten gaf hij die moordbrief mee aan de man die daardoor onrechtvaardig zou vallen in de strijd ... álles was geoorloofd, als hij Bathséba maar kon krijgen! En daarbij was hij niet eens een vrijgezel: David had al enkele vrouwen! Zó ver liet hij zich meeslepen door zijn vleselijke begeerte, dat die uiteindelijk inderdaad de dood baarde (Jak. 1:15) – letterlijk voor Uria en geestelijk een tijdlang voor David. Ja, zo werd David niet alleen een zondige luiaard, een overspelige hoereerder en een leugenaar, maar ook nog een moordenaar.

Je vraagt je af waarom dit allemaal zo gedetailleerd wordt beschreven in Gods Woord, in 2 Samuel 11. Is het niet om Gods genade te laten schitteren, die David van zo'n grote diepte wist terug te brengen?

Hoe dat zo ver kwam, door de dienst van de profeet Nathan, vinden we bij David zo schitterend beschreven in 2 Samuel 12. En de Psalmen 32 en 51 beschrijven ons de verbrokenheid in Davids innerlijk, waarna hij niets verbloemt van al zijn zonden en ongerechtigheden en onreinheid. Zo zegt hij het in Psalm 51:6: 'Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen'. Eenzelfde verbrokenheid en belijdenis van zonde en schuld vinden we ook bij David in 2 Samuel 24:10, na de volkstelling.

Dit ene historische voorbeeld in de Bijbel laat ons overtuigend zien dat er altijd een weg terug is. Maar het laat ons ook zien: naar Gods Woord en gedachten gaat die weg altijd langs zelfoordeel, inkeer, omkeer naar God, verbrokenheid, berouw en belijdenis van dat waarin men heeft gezondigd.

De verloren zoon

Het tweede geval dat ik graag zou noemen, is geen historische gebeurtenis, maar komt voor in een gelijkenis. De gelijkenis in Lukas 15 bestaat uit drie gebeurtenissen: het verloren schaap, de verloren munt en de verloren zoon. We vinden er de werkzaamheid van God de Zoon, van de Heilige Geest en van de Vader in weergegeven, Die elkaar aanvullen in het redden van een verlorene.

De jongste verloren zoon neemt voortijdig zijn deel van de erfenis op, vertrekt naar een ver land, verbrast alles in een zondig leven en belandt bij de varkens voordat hij eindelijk tot inkeer komt en eerst in zijn gedachten en daarna letterlijk tegen zijn vader zegt: 'Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u'. De belijdenis voor God en de belijdenis voor mensen gaan naar Gods gedachten hand in hand.

(Wordt vervolgd).

E.H.W. Luimes

Contrast:

Met **Christus** zijn daarboven – dat is heerlijkheid!

Met **Christenen** op aarde –
veel **oneerlijkheid!**

Tevreden in Hem

'En u bent voleindigd in Hem' (Kol. 2:10).

Ze is 60 jaar oud, ongetrouwd, altijd stralend en tevreden. 'Hoe is dat mogelijk?' wordt haar vaak gevraagd. Haar antwoord is eigenlijk heel eenvoudig. Ze is gebaseerd op ons vers en luidt: 'Tevreden in Hem!' Haar tevredenheid baseert zich op de Heere Jezus Christus.

Ze heeft zich op achttienjarige leeftijd bekeerd. Toen gingen er een paar jaar voorbij. Steeds meer personen uit haar vriendenkring trouwden – en ze was blij met hen. Daarbij hoorde ze vaak commentaar als: 'Heb je gezien hoe stralend Claudia eruitziet?' of: 'Ik heb nog nooit iemand zo gelukkig gezien als Hans!'

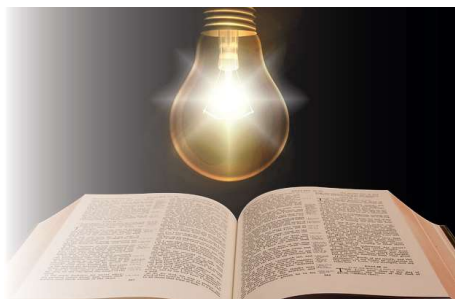
Dit zette haar aan het denken. Haar vrienden waren toch ook gelovige Christenen, net als zij. Begrijpelijk dat ze als jonge echtparen overgelukkig waren. Maar waarom hadden ze dit geluk pas met hun echtgenoot leren kennen? Waarom hadden ze dit niet al eerder in het persoonlijke volgen van de Heere Jezus gevonden? Zo begon ze te bidden: 'Heere, ik wil leren in U tevreden te zijn, ook wanneer ik niet getrouwd ben'. God had haar gebed verhoord. Haar hart is door het geloof diep in haar Heere en Verlosser ingeworteld.

De sleutel naar tevredenheid – ongetrouwd of getrouwd – ligt hierin: de Heere Jezus gehoorzaam volgen. Hij zal deelhebben aan ons leven en geeft ons veel meer dan een mens ons ooit kan geven.

Woont de Heilige Geest in alle gelovigen?

Om deze vraag te beantwoorden, hebben we uit vele tekstgedeelten twee verzen gekozen die aantonen dat de Heilige Geest inderdaad in alle gelovigen woont. Het eerste vers is: 'In Hem [bent] ook u, toen u het woord van de waarheid, het evangelie van uw behoudenis, gehoord hebt. In Hem [bent] u ook, toen u geloofd hebt, verzegeld met de Heilige Geest van de belofte' (Ef. 1:13).

Zij die het Evangelie geloven, ontvangen de Heilige Geest. In deze tekst, die lang na de Pinksterdag werd geschreven, verzekert de apostel Paulus de gelovigen in Efeze ervan dat zij de gave van de Heilige Geest hadden ontvangen toen ze het Evangelie hadden geloofd.

Ons tweede Bijbelvers is: 'Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen; en wij allen zijn met één Geest gedrenkt' (1 Kor. 12:13).

Er mag geen twijfel over bestaan dat niet alleen de Gemeente is gevormd door de uitstorting van de Heilige Geest, maar ook dat allen van wie de zonden vergeven zijn doordat zij Christus als hun Verlosser hebben aangenomen, de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen. Hij woont in het hart van iedere gelovige en blijft daar voor altijd (zie Joh. 14:16).

Naar George Davison

Wonderen in de schepping

door prof. dr. W. Gitt

Dit boekje laat iets zien van de grootheid en creativiteit van God in de schepping.

We zien schitterende wezentjes zoals vlinders, pelikanen en flamingo's. Ook lezen we over de kleine goudplevier en zien we de wonderen van een sneeuwvlok, regenboog en eikenblad.

De auteur, W. Gitt, is wetenschapper en vanuit zijn vakgebied en kennis schrijft hij uitvoerig over de sterren, de planeten en het heelal. Hij laat de grootheid en macht van God zien: Wie is Hij toch en hoe kan ik als mens bij die grote God komen en vrede met Hem vinden? Hoe kan ik gelukkig worden – voor eeuwig gelukkig?

Full colour, formaat A5 (dwarsformaat)

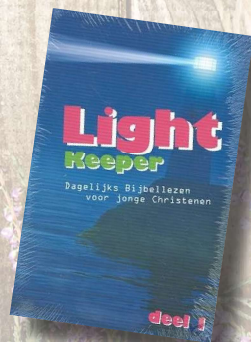
Bestelcode: 4255

Prijs: € 3,95

Kijkt u ook eens op onze website www.uhwdw.nl voor goede en mooie **dagboeken**.

Voor jonge Christenen kunnen we de Lightkeeper-serie van harte aanbevelen. Elke dagelijkse overdenking is voorzien van een leesrooster met een stukje Bijbelse uitleg, bemoediging, vragen, wetenswaardigheden en dergelijke. Misschien is de komende **zomervakantie** een goed moment om hier (opnieuw) mee te beginnen?

Lightkeeper deel 1,
512 pagina's paperback
Bestelcode: 3494
Prijs: € 18,95

Nadenkertje

In de eeuwigheid vóór de schepping er was ...

‘De HEERE bezat Mij aan het begin van Zijn weg, al vóór Zijn werken, van oudsher. Van eeuwigheid af ben Ik gezalfd geweest, vanaf het begin, vanaf de tijden voordat de aarde er was’ (Spr. 8:22-23).

Niets is meer verbijsterend voor het verstand van de mens dan het idee van een **eeuwigheid** voordat de wereld begon. De mens kan daar helemaal niets van weten, behalve datgene wat God heeft geopenbaard. De Schrift zegt relatief weinig over de voorbije eeuwigheid. Zelfs in het Nieuwe Testament, waar het meest heldere en volledige licht van Gods openbaring schijnt, gaan maar zeer weinig passages verder terug dan de grondlegging van de wereld en het begin van de tijd. Maar deze weinige toespelingen van uitgelezen waarde onthullen ons iets van Gods verborgen plannen die Hij gevormd heeft voordat Hij het universum tot ontstaan bracht door Zijn almachtige woord en het vormde door Zijn alwetende wijsheid.

De ‘grondlegging van de wereld’ wordt in de Schrift regelmatig genoemd als de uiterste grenslijn van het verleden, van waaraf de menselijke geschiedenis wordt gerekend. De namen in het boek van het leven zijn daarin geschreven ‘van de grondlegging van de wereld af’, lezen we in Openbaring 17:8. Het Goddelijke verslag van deze uitverkoren personen begint op dat moment.

Maar wat ligt er achter die grens van het begin van de schepping, toen God alles was? Wat vond er plaats toen alleen de Godheid er was en niet verbonden met een nog niet bestaand universum? Uit de dingen die het God behaagd heeft in Zijn Woord te onthullen, leren we over Zijn **liefde**, over Zijn **voorkennis**, over Zijn **uitverkiezing** en over Zijn belofte van **eeuwig leven**.

En we weten dus dat deze voornemens van oneindige liefde al geformuleerd waren vóór de grondlegging van de wereld. De raadsbesluiten van genade bestonden van eeuwigheid in de Godheid, maar het feit van hun bestaan werd vervolgens noodzakelijkerwijs in de tijd aan de mens onthuld.